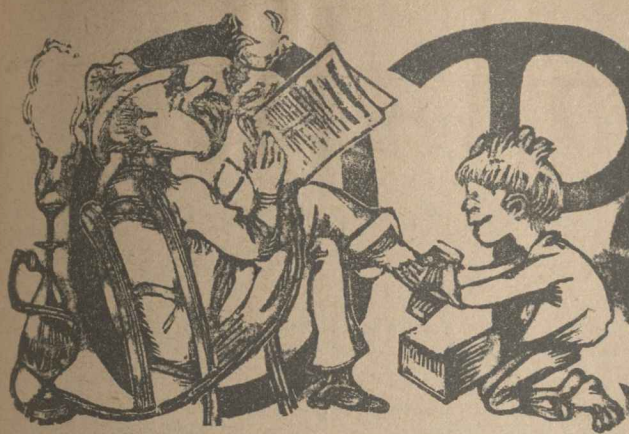

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Ἰαχθηνῶνων.

Ἐν τῷ χίλιᾳ καὶ ἐννιάκονα δεκαέξῃ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὅκτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκ' ὡ φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου καὶ εἰκοστή,
καὶ πρόδος χειροπιαστή.

Χίλια τρακόσα καὶ ὀκτὼ καὶ ὀγδόντα,
Ρωμῆ καὶ πάλι γὰρ κάλπαις βρόντα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος,**

Α'.

Τὶ κάνεις ἐκεῖ πέρα;
Κυττάζω τὸν αἰθέρα.
Περιορᾷς τὸν ἥλιον,
ποῦ φλέγει τὸ Βασίλειον
πυριφλεγῶν ὀνείρων
καὶ πόθων διαπύρων;

Πῶς δὲν μιλεῖς, βρὲ Φασουλῆ,
μὰ μοῦ κρατεῖς τὸ σοβαρό;
Μακάριος, ποῦ δὲν μιλεῖ
σὲ τέτοιον ὥμορφο καιρό.

Μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τσιμουδιὰ δὲν βγάζει,
μὰ θεωρεῖ μετὰ σιγῆς
τὴν ὡραιότητα τῆς γῆς,
ὅθεν δόξα καὶ τιμὴ περιφανῆς πηγάζει.

Μακάριος, ποῦ δὲν σφριγᾷ
μὲ σφρίγος ρητορείας,
μακάριος, ὅπου σιγᾷ
σὴν γῆν τῆς φλυαρίας.

Μακάριος, ποῦ τοῦ καιροῦ
τὰ βάσανα ξεχάνει,
καὶ μὲ κουδένταις κουτουροῦ
τὴν ὥρα του δὲν χάνει.

Μακάριος ἀληθινά,
ὅπου τὸ στόμα κλείνει,
καὶ μήτε προσπαθεῖ τρανὰ
ζητήματα νὰ λύνη.

Μακάριος, ποῦ ψυχραῖμος κυττάζει τῆς φωτιαῖς,
μακάριος, ποῦ σήμερα πιστεύει τῆς ψευτιαῖς,
καὶ μήτε δίνει, Περικλῆ, μιὰ κάλπικη πεντάρρα
σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρρα.

Μακάριος, ποῦ μοναχὸς
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πλανᾶται,
μακάριος, ὅπου πτωχὸς
τῷ πνεύματι γεννᾶται,
μὰ δὲν ἀφίνει, Περικλῆ, σὴν ἔρημον τὰ κῶλα
πτωχὸς τῇ πορτοφόλᾳ.

Π.— Βρὲ τείναι τοῦτα ποῦ μοῦ λὰς
μέσα σ' τῆς κάφαις τῆς πολλαῖς;

Φ.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῇς
θρέμμα τῆς φλυαρίας,
μέσα σὲ χρόνους προκοπῆς
καὶ τόσῃς εὐμαρείας.

Μακάριος ὁ κύριος, ποῦ χάσκων ἐν σιγῇ
ἀνοίγει στόμα λαίμαργον μονάχα γιὰ φαγί.

Μακάριος αὐτὸς, τσολιά,
ὅπου μιλεῖ μὲ τὴν κοιλιά,
καὶ ρέπει πρὸς ρητορικὴν
τὰ μάλιστα κοιλιακὴν.

Μακάριος ἀληθινά,
ποῦ μέσ' στοῦ κόσμου τὰ δεινὰ
εἶναι πτωχὸς τῷ πνεύματι,
μὰ πλούσιος τῷ γεύματι.

Μακάριος, ἂν συγκινῇς
αὐτοῦς, ποῦ σ' ἐνθυμίζουν
πῶς εἶσαι γιὰ νὰ τρῶς.

Μακάριος, ἂν προσκυνῇς
αὐτοῦς, ποῦ σοῦ γεμίζουν
τὸν χῶρον τῆς γαστρὸς.

Μακάριος ἀληθινά,
ποῦ τὴν ζωὴν του τὴν περνᾷ
στὴν χώραν τῆς εὐκλείας
μὲ δρᾶσιν τῆς κοιτίδας.

Μακάριος, ποῦ γιὰ ψωμί ποτέ του δὲν λιμάζει,
μακάριος, ποῦ μόνος του τὰς σκέψεις του θαυμάζει.

Μακάριος, ἂν προσπαθῇς
πρὸς πόθους νὰ μὴ ρέπῃς,
μὰ κατ' ἰδίαν ἀπαθῇς
μυρτιαῖς καὶ δάφναις δρέπεις.

Μακάριος, ὁ ποῦ γελά,
μακάριος, ποῦ δὲν χαλά,
μ' ἀρλούμπαις τό μῆλό του.

Μὰ μ' ἐκστασιν Φακίρη
κυττάζει, κακομοίρη,
μόνο τὸν ἀφαλὸ του.

Μακάριος, ποῦ πάντοτε χρηματικῶς τονώνεται,
μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ χεὶ βαρεῖα τὴν τσάντα του,
μακάριος, ποῦ μόνος του ἔμπορεῖ νὰ στεφανώνεται
καὶ μόνος μὲ τὰ χέρια του κάνει τὸν ἀνδριάντα του.

Β'

II.— Εὐδαίμων, ποῦ δὲν βλέπει συννεφιαῖς
κι' εἰρηνικῶς δουλεύει κι' ἀζημίως,
μακάριος, ποῦ γίνεται χαφιᾶς
καὶ βγάζει τὸ καρβέλι του τιμῶς.

Μακάριος ὁ ζῶν εἰς πολιτείαν,
ποῦ κάθε Μαθουσάλας πολιτεύεται,
κι' ἐπεὶ ἀπὸ μὲν ἐπιστρατεῖαν
ἀκμαῖος καὶ γερὸς ἀποστρατεύεται.

Μακάριος, ποῦ γόνατα δὲν κλίνει
ἐμπρὸς εἰς τοὺς Σωτήρηδες ματαίως,

μακάριος αὐτός, ποῦ μεγαλύνει
ἐκείνους τοὺς πεσόντας τελευταίως.

Μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ φιλεῖ
περιφανῶν Σωτήρηδων ποδιαῖς,
μακάριος ἐκεῖνος, Φασουλῇ,
ποῦ κλαίει καὶ γελά μὲ δαδ καρδιαῖς.

Μακάριος, ποῦ κάνει πανηγύρι
μέσα' στῆς ὑψηλῆς τῆς σφαγαῖς,
μακάριος ὁ τόπος, βρὲ Φακίρη,
ποῦ κάνει κάθε ἄλλο κι' ἐκλογαῖς.

Μακάριος αὐτός, ποῦ τὸ κρεβάτι
τοῦ τὸ χαλοῦν πεντῆκαροι βαρβάτοι,
κι' ἀπέξω καταφθάνουν ἄλλοι ξένοι,
νὰ τοῦ τὸ ξαναφτεράσουν οἱ καυμένοι.

Μακάριος, ποῦ σκύβει χαμηλὰ
καὶ γίνεται ραγιάς καὶ σκιάδων σκιάδης,
κι' ἐκεῖνος, ποῦ τὰ μούτρα τοῦ χαλά,
κάθε μεθυστικὸς καὶ μπράβδος.

Μακάριος ἐκεῖνος, χλεμπονιάρη,
ποῦ βγαίνει τὸν ἄερα του νὰ πάρῃ,
κι' ἐπὶ τὸν ψιθυρίζῃ' στὰς ἰτέας
ἀθῆας αὐρὰς φύσημα λεπτόν,
θυμᾶται τὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας
ἐκείνων τῶν Σωτήρων τῶν σεπτῶν.

Μακάριος, ποῦ μυῖται δὲν βαρεῖ
κι' οὐδέτερος κυττάζει τὴν δουλίτσα του,
μακάριος κι' ἐκεῖνος, ποῦ ἔμπορεῖ
νὰ τρίβῃ μακαρίως τὴν κοιτίτσα του.

Μακάριος ἐκεῖνος, στοκοφίσι,
ποῦ ξένοιαστος ξαπλόνει τὴν ποδάρτα του,
καὶ δίχως ἓνα βῆμα νὰ κουνήσῃ
τοῦ φέρνουνε γεμάτη τὴν καρδάρτα του.

Μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ προβάλλει
τρεῖς καὶ ἑπτὰ χαφιᾶς καὶ φιφτυτοῦ,
καὶ πρὶν μὲ συχασίαν τὸν φτύσουν ἄλλοι
αὐτὸς' στοὺς ἄλλους λέει: φτοῦ σας φτοῦ.

Μακάριος ἐκεῖνος, δυστυχῇ,
ποῦ τρομερὸς τὸ ξίφος του γυμνώνει,
κι' ὅλους τοὺς ἐπιστράτους κατηγεῖ
ποιοὺς πρέπει νὰ ψηφίσουνε κορδόνι.

Μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ χεὶ σχέσι
μαζὶ μὲ τὴν Ἀρκοῦδα καὶ τὸ φέσι,
καὶ θέλωντας νὰ σώσῃ τὸ καυκί του
ρίξῃ σὲ βρυκολάκους τὸ κουκί του.

Μακάριος σὲ πείνας ἐποχή,
ποῦ σὲ τραπέζια ξένα κλοστρώνεται,
μακάριος, ποῦ μ' ὅλους συμμαχεῖ,
κι' ἀπ' ὅλους καταφέρει καὶ πληρώνεται.

Μακάριος, ποῦ νόμους δὲν γνωρίζει
καὶ τοὺς θαρρεῖ παληόχαρτα τῶν κάρων,
μακάριος κι' αὐτός, ποῦ μακαρίζει
τοὺς ζῶντας σὲ Παράδεισον μακάρων.

Οἱ γέροι προὸς ἐμποροὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους.

Ἐμποροὶ' στοῦ Δευτέρη
πηγαίνουνε τὸ σπῆτι,
καὶ σκούζουνε κι' οἱ γέροι,
ποῦ χουν γιὰ μᾶς μαγνήτη.

Μὲ τοῦτον τὸν Βρακᾶ
θὰ ὀῖτε ξαφνικά,
θὰ κλάψετε τὴν μοῖρα σας.

Κοντὰ του μὴν κολλάτε,
μὰ κι' ἀπὸ μᾶς ἐλάτε,
τοὺς μοναχοὺς Σωτήρας σας.

Γύρω μας, κακομοίρηδες,
πυκνοὶ συγκεντρωθῆτε,

μόνο μ' ἐμᾶς Σωτήρηδες
καὶ σεῖς θὰ βαπτισθῆτε.

Σὲ τούταις τῆς ὥραις,
σὲ τούταις τῆς μπόραις,
μ' αὐτὸν μὴ χαζέψετε.

Γαρίδα τὰ μάτια
προτοῦ μὲ κεσάτια
καὶ σεῖς μουφλουζέψετε.

Μακράν ὀλετήρες,
τίγῃ τὰγῃ οἱ Σωτήρες
κτυποῦν τὸ ποτήρι
γιὰ κάθε Σωτήρη.

Ἐμπρὸς μὲ μαγκούραις,
ἐμπρὸς μὲ κουμπούραις,
καυγᾶς, πατατράκα.

ὦ μόρες! ὦ τέμπορα!...
νὰ βλέπῃς τὸν ἔμπορα
νὰ τρέχῃ' στὴν Βράκα.

Τὴν Γοῦν' ἀνυμνεῖτε
κι' ἡμῶν προσκυνεῖτε
τῆς κατάσπραις τρέχες.

Ἀλλέως σπολλάτη σας,
θὰ σπάσουν' στὴν πλάτη σας
καὶ μέτρα καὶ πῆχες.

Κατηγεῖ καὶ ὁ Φασουλῆς ἐπιστράτους εὐσταλεῖς.

Τώρα, ποῦ τὰ ῥομάτ' σας, ἐπιστρατοὶ, θ' ἀφήσετε,
τώρα κι' ἐγὼ θ' ἀδύσω
νὰ σᾶς προκατήχησῃ
ποιοὺς πρέπει νὰ ψηφίσετε.

Ἐλάτε νὰ συχάσετε,
ἐλάτε γὰ' ἐσχάσετε
τὰ πρῶτα μεγαλεῖα
καὶ τὰ ἄλλα τὰ γελοῖα.

Ὅπλα ν' ἀποτινάξετε
προμάχων ἱερὰ,
ὅσους γέροντας νὰ φωνάξετε
χίλιας φορὰς οὐρά.

Ἐκεῖνοι μὲ μανία
καὶ πολεμάρχου τὸ νό
ἀντίκρυζαν τὸν Ἄρη.

Καὶ μὴ δεκαμηνία
γὰ πασσατέμπο μόνο
σᾶς εἶχαν' στὸ ποδάρτι.

Ἐλάτε νὰ τρυφήσετε
σὲ πάμπολλα καλά,

ἐλᾶτε νὰ ψηφίσετε
Σωτήρας μὲ μααλά.

Ἦσυχ' ἄς ἔξαπλωθοῦμε,
καὶ μὴ πεινῶντας γλάρους
κυττᾶτε, μεχρικοῦ
ἐνθέρμως φίληθοῦμε
μαζὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους,
μαζὶ μὲ τὴν Φεσοῦ.

Ἄς ζήσωμεν' στὸ μέλλον
βίον ἀγνὸν ἀγγέλων,
εἰρηνικὰ καὶ φρόνιμα.

Κι' ἄς σπάσωμε' στὸ ξύλο
κάθε προδότη φίλο,
ποῦχει Πατρίδος φρόνημα.

Κανέν' ἄς μὴ κεντρίζουν
τιμὴ καὶ περηφάνεια,
κι' ἄς μὴ μᾶς ἠλεκτρίζουν
τῆς δάφνης τὰ στεφάνια.

Ἄς ζήσωμεν' στὸ μέλλον μὲ τῆς καινούριας μόδες
χωρὶς νὰ μᾶς φτερώνη Πατρίδος ἰδεῶδες,
κι' ἄς μπουὺν Κομητατζήδες καὶ μὲς' τὸν Παρθενῶνα,
φθάνει νὰ μὴ σᾶς φέρουν καὶ πάλι' στὸν Στρατῶνα.

Μία φροντὶς μεγάλη
καὶ μία σκέψις μόνη
τὸν νοῦ μας νὰ γανώνη.

Τὸ πῶς νάλθοῦμε πάλι
μὲ' γειά μας καὶ χαρά μας
στὰ πρῶτα σύνορά μας.

Μαυρίσετε προδότας,
μαύρους Ἰσκαριώτας
κι' ἄλλόφρονες Ἰούδας.

Καὶ τούτους τοὺς καιροὺς
ἄς στήσωμε χοροὺς
στὸ πλαῖτ' ἡς Ἀρκαούδας.

Εἰρηνικῆς καμπάνας
ἄς μᾶς κοιμίσουν ἦχοι
καὶ θὰ μᾶς φέξ' ἡ τύχη.

Μὲ συνεχεῖς παιάνας
κουράζεται κανένας
καὶ μένει δίχως φρένας.

Χασμουρητὸ κι' ἀδράνεια,
ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ δάνεια,
δῶρ' ἀληθῶς οὐράνια.

Πατρίδος καὶ γονέων καὶ καθενὸς προγόνου
νομίζω τιμιώτερον
κι' ἀπειρώς ἱερώτερον
τὸ τρώγειν καὶ χωνεύειν εὐκόλως ἄνευ πόνου.

Καὶ κάμποσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γεωργίου Χατζιδάκη περισπούδαστον βιβλίον
ἀναγνώσματα σπουδαῖα κι' Ἀκαδημεικὰ ἐγκλείον.